



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60105/2018, sp. zn. S-JMK 5114/2018/OD/VW

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60105/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 2. 2018, č. j. ODSČ-91800/15-46 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod

5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Správním orgánem I. stupně bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno na pozemní komunikaci Přístavní, v blízkosti hráze umělé vodní nádrže Brněnská přehrada, v Brně dne 21. 6. 2014 v 14:25 hodin. Tímto se dopustil správního deliktu (nyní přestupku dle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného ode dne 1. 7. 2017, dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně žalobci uložil za správní delikt (nyní přestupek) podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016, pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení byla uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč, se splatností pokuty i nákladů řízení stanovenou na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnul a toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a neshledal rozpor s právními předpisy. Na základě oznámení policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou správní orgán I. stupně žalobci jakožto provozovateli vozidla v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zaslal výzvu k úhradě peněžitě částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla, přičemž mu k tomu stanovil lhůtu určenou zákonem. Tato výzva byla řádně v souladu s právními předpisy doručena. Žalobce stanovené částky neuhradil, přičemž sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla, které byly hodnoceny jako účelové. Z toho důvodu byla věc podezření ze spáchání přestupku správním orgánem I. stupně odložena a současně s žalobcem jako provozovatelem vozidla bylo zahájeno řízení o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla, v jehož rámci vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán I. stupně dostatečně prokázal, že se žalobce tohoto správního deliktu (nyní přestupku) dopustil.
4. Žalovaný dále konstatoval, že na správní delikt dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je nutné aplikovat sankci (nyní správní trest) dle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného v době spáchání správního deliktu (nyní přestupku). Dle § 112 odst. 3 zákona

o odpovědnosti za přestupky účinného ode dne 1. 7. 2017, platí, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

S účinností od 1. 7. 2017 je druh a výměra správního trestu upravena v ust. §125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve stejném druhu a výměře jako sankce (nyní správní trest) dle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017, proto se použije dosavadní právní úprava. Dle tohoto ustanovení se za správní delikt (nyní přestupek) podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, tedy na spodní hranici možného zákonného rozpětí, což žalovaný považoval za zcela přiměřenou a odůvodněnou sankci.

5. Žalobce shrnul žalobní námitky do jedenácti bodů. V prvním z nich namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobci nebylo sděleno, zda došlo k odložení přestupkové věci, v čem je spatřována vada řízení, která by měla být posouzena, zda dosahovala intenzity předvídané v § 76 odst. 1 s. ř. s. Žalobce takový postup správních orgánů krátil zejména na jeho právu domoci se zahájení řízení proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, jehož odpovědnost za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.
6. Dále žalobce namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje konstatování formy zavinění, a proto označuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
7. Další žalobní námitkou je, že správní orgán I. stupně ve výroku konstatoval toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu, který disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti a nespecifikoval, zda se jednalo o povinnost zákazu svěřit řízení osobě k tomu nezpůsobilé nebo osobě, o níž nezná údaje k určení totožnosti, či povinnost sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče nebo povinnost zajištění poučení přepravovaných osob o nutnosti použití zádržného bezpečnostního systému.
8. Žalobce je dále názoru, že výrok prvostupňového rozhodnutí není srozumitelný, neboť z něj není zřejmé, zda byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla, nebo přestupku provozovatele vozidla.
9. Další žalobní námitka se týkala zavinění. Žalobce odkázal na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a jeho § 15 odst. 1, podle něhož se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Žalobce z toho dovozoval, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnost zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. Podle žalobce je nutno tuto, pro obviněného příznivější právní úpravu omezující odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, aplikovat také na správní delikty spáchané dříve. K této retroaktivitě ve prospěch obviněného je povinen přihlédnout i soud, ačkoli ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Žalobce připustil, že v čl. CCLVII zmíněného zákona je uvedena účinnost dnem 1. 7. 2017, takové určení účinnosti je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv (dále též „zákon o Sbírce zákonů“). Podle žalobce nabyl zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15. dnem od jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože nebyly naplněny podmínky pro výjimku, neboť nebyl splněn naléhavý obecný zájem. Žalobce současně odmítnul, že by údajný správní delikt zavinił, protože učinil fakticky vše potřebné k tomu, aby porušení silničního zákona svým vozidlem předešel, neboť osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu a vyžádal si od ní slib, že toto bude respektovat.

10. Žalovaným dle žalobce nebyl zohledněn § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádného snížení výměry pokuty alespoň zvážit a odůvodnit, proč neshledal důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkazuje na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, kde zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
11. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání stakovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle žalobce je vymezení místa příliš vágní. Ve výroku navíc není přesně specifikováno, jakou konkrétní právní normu měl řidič porušit, a proč se mělo jednat o neoprávněné zastavení.
12. Žalobce také namítal absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání blíže neustanoveného řidiče vykazovalo, ve výroku nebyl odkaz na ustanovení, jehož skutková podstata byla naplněna. Žalobce uvedl, že je odpovědný za porušení právních předpisů neustanoveným řidičem pouze tehdy, pokud vykazuje porušení pravidel znaky přestupku dle zákona o silničním provozu.
13. Žalobce dále uvedl, že odpovědnost žalobce za správní delikt již zanikla. Právní skutečností, kterou došlo k přerušení promlčecí doby, bylo vydání rozhodnutí o přestupku dne 15. 2. 2016. Dne 16. 2. 2016 tak došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Nové rozhodnutí vydané dne 14. 2. 2018 bylo vydáno jeden po rok uplynutí odpovědnosti za přestupek. Dne 1. 7. 2017 nabyla účinnosti novela zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterou byl zrušen § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravoval zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt provozovatele vozidla. Žalovaný proto měl aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterých odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. K zániku odpovědnosti došlo dříve, než bylo řízení zahájeno.
14. Žalobce také namítl, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nevedl společné řízení o více správních deliktech téhož pachatele, a neuložil za ně společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. Tím byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť nyní musí žalobce uhradit mnohonásobně vyšší

částku, než kterou by hradil v případě, kdy by bylo vedeno společné řízení. Žalobce konkrétně označil řízení, kterého se tato námitka týká, jedná se o řízení pod sp. zn. ODSČ 73636/15-POP/PŘ.

V souvislosti s tímto žalobce navrhl provést jako důkaz správním spisem týkající se tohoto řízení.

15. Žalobce podotkl také nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
16. S ohledem na výše citovaná ustanovení žalobce žádá soud, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
17. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
18. Žalovaný je toho názoru, že pokud účastník řízení sdělí účelově správnímu orgánu jako řidiče vozidla neexistující osobu, je si velmi dobře vědom následků v podobě nástupu odpovědnosti provozovatele vozidla. Nadto sdělená osoba nebyla nikdy v postavení podezřelého z přestupku, jelikož správnímu orgánu z vlastní praxe je známa účelovost tohoto podání, nefiguroval v tomto případě tedy ani podezřelý, jehož jednáním by byl žalobce poškozen.
19. Vzhledem k tomu, že pro přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu není vyžadováno zavinění, není ani zcela dobře možné uvést jeho formu.
20. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dostačující.
21. Novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. nedošlo ke zrušení či změně skutkové podstaty, ale pouze k přejmenování a terminologickému sjednocení. Správní orgán I. stupně uvedl, dle které právní úpravy rozhodoval a proč. Vzhledem k tomu, že bylo zahájeno řízení za staré právní úpravy, tedy o správním deliktu, byla v průběhu řízení zohledněna změna terminologie. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za srozumitelné.
22. K další námitce žalovaný konstatoval, že ji považuje za nedůvodnou a účelovou. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
23. Při posouzení institutu mimořádného snížení výměry pokut je nutno dle žalovaného konstatovat, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či v žalobě nepodal. Žalovaný nijak nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
24. Co se týče výroku napadeného rozhodnutí, považuje jej žalovaný za zcela konkrétní, když je uvedeno, že porušení pravidel provozu spočívalo v neoprávněném zastavení, nikoliv v zastavení nebo stání, jak uvádí žalobce. Vymezení místa spáchání je pak

vzhledem k okolnostem zcela dostatečné, a v rámci dokazování byly provedeny i mapové podklady a snímky předmětného místa.

25. Žalovaný také trvá na svém posouzení běhu promlčecích lhůt. Vzhledem k tomu, že správní delikt provozovatele vozidla byl spáchán před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, spadá pod § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž nová práva není pro pachatele příznivější.
26. Dále žalovaný k námitce nevedení společného řízení uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v odvolání. Žalovaný tak vycházel pouze ze spisového materiálu.
27. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechává žalovaný na krajském soudě.
28. Na základě uvedeného žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

29. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
30. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
31. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
32. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
33. Žalobce namítal nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť přestupek nebyl odložen v souladu se zákonem. Podle § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
34. Správní orgán I. stupně dne 12. 12. 2014 zaslal žalobci výzvu k uhrazení částky 700 Kč za to, že s jeho vozidlem nebyla dodržena stanovená povinnost vyplývající z dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“ (č. IP 25a), kde platí zákaz zastavení (B28), popř. aby sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce v reakci na tuto výzvu sdělil správnímu orgánu jméno řidiče L. Y., nar., bytem

Ve správním spise se nachází kopie doručanky na jméno L. Y., jež se nepodařilo dne 8. 1. 2018 dané osobě doručit, neboť nemá schránku.

35. Podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do dne 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) správní orgán věc odloží, pokud nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
36. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 se rozhodnutí o odložení věci nevydává. O odložení věci se vyrozumí pouze poškozený. Žalobce nesplňuje kategorii poškozeného, neboť podle § 70 odst. 1 zákona o přestupcích se poškozeným rozumí ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda a kdo uplatnil nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projednává jen na návrh. Žalobci nebyla způsobena majetková škoda a ani neuplatnil nárok na její náhradu.
37. Citace § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném od 1. 10. 2016, již žalobce použil v žalobě, byla zcela nepřipadná, neboť v době odložení řízení o přestupku a zaznamenání do spisu takové znění neexistovalo a správní orgán I. stupně nebyl povinen o odložení věci vyrozumívat osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku.
38. V předmětném řízení tedy byly naplněny podmínky k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Z uvedených důvodů je námitka žalobce o neodložení věci zcela zjevně nedůvodná.
39. K tvrzení žalobce v žalobě ohledně možnosti domáhat se ochrany zásahovou žalobou proti odložení věci se výstižně vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 21/2018-60: *„V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcová úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobou proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 As 210/2016-66, takto: „Nejvyšší správní soud se povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 As 57/2008 – 35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení návrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offio, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověření postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně učiní. Rozhodnutí, zda správní orgán*

po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce světlil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl od ostatních týká výhradně jejich zájmů. „NSS zdůraznil, že ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti.“ Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany u soudu. V případě žalobce došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, a to ani ve znění účinném do 30. 9. 2015 ani ve znění citovaným žalobcem od 1. 10. 2015.“

40. Další žalobní námitka se týkala absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, avšak ani ta nebyla soudem shledána jako důvodná. Žalobce sice namítá, že povinnost uvést ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění ukládá nejen § 77 zákona o přestupcích, ale i § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně v předmětné věci probíhá řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a nikoli o přestupku. Správní orgány aplikovaly jako procesní předpis správní řád nikoli zákon o přestupcích, tudíž náležitosti výroku rozhodnutí upravoval § 68 odst. 2 správního řádu tak, že se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu, ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Z uvedeného je zřejmé, že ve výroku o správním deliktu nemusí být uvedena forma zavinění. Ke stejnému závěru dospěl také Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 14/2018-36.
41. Krajský soud podotýká, že ani aplikace § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky by nebyla správná. Podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky již zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Námitka žalobce na aplikaci § 77 zákona o přestupcích nebo § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky tak není případá.
42. Dále žalobce brojil proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ust. § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce.
43. K tomu soud v obecné rovině uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat „skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým

jednáním byl předmětný delikt spáchán.“ Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).

44. Citované ustanovení je v obou výrocích prvostupňového rozhodnutí specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky 3B0 3536, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu [...]“.
45. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
46. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, a vyzdvihl pasáž „Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“
47. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, ale je také třeba tyto závěry hodnotit ve světle konkrétního případu. Je pravdou, že v ust. § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil veškeré požadované znaky. Výrok prvostupňového rozhodnutí sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec, ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.
48. Nejvyšší správní soud se ust. § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, přičemž konstatoval:
49. „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“

II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

50. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci Přístavní, v blízkosti hráze umělé vodní nádrže Brněnská přehrada, v Brně dne 21. 6. 2014 v 14:25 hodin. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
51. V nyní posuzované situaci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno jednak ust. § 10 zákona o silničním provozu a zároveň i ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž je zde také uvedeno ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
52. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedené žalobní námitky proto nejsou důvodné.
53. Žalobní námitku nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zdejší soud vyhodnotil také jako nedůvodnou. Předně je nutné uvést, že soud nijak nezpochybňuje, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí jak ve výroku, tak i v odůvodnění užívá formulaci „správní delikt (nyní přestupek)“, nicméně na této formulaci neshledává soud s ohledem na skutkové a právní okolnosti projednávané věci nic natolik matoucího, aby to způsobilo nesrozumitelnost rozhodnutí nebo nejednoznačnost vymezení stíhaného skutku.
54. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo dne 21. 6. 2014 a následně byla dne 12. 12. 2014 žalobci adresována výzva dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 2. 2018. Z uvedeného vyplývá, že k deliktnímu jednání a zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidlo došlo ještě za účinnosti zákona o silničním provozu před novelizací provedenou s účinností od 1. 7. 2017 v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Deliktní jednání žalobce v období od jeho spáchání do 1. 7. 2017 naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu a zcela správně bylo správními orgány za správní delikt označeno. Zároveň ale o tomto jednání žalobce nebylo rozhodnuto do 1. 7. 2017 a poté, co vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, se dle § 112 odst. 1 uvedeného zákona na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů,

ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

55. Případ žalobce tak spadá do přechodného období, kdy se na deliktní jednání má hledět jako na přestupek ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky, ale zároveň se má odpovědnost za deliktní jednání posoudit podle dosavadního právního předpisu, a to jako odpovědnost za jiný správní delikt. Jestliže správní orgán I. stupně označil deliktní jednání jako správní delikt (nyní přestupek), označil ho fakticky zcela správně, ačkoliv se může toto vyjádření jevit jako obtížněji srozumitelné. Důvod k tomuto označení jasně vyjádřil odkazem na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v záhlaví svého rozhodnutí.
56. Soud se zcela ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že správní orgán v úvodu rozhodnutí vysvětlil důvod použití shora uvedeného spojení, i s jeho odkazem na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dlužno pouze doplnit, že pro trestnost jednání žalobce není v souvislosti se změnou přestupkového práva primárně podstatné, jak správní orgány terminologické změny v případech věcí posuzovaných v přechodném období přesně provedou, nýbrž to, zda zůstala zachována trestnost jimi sankcionovaných jednání. V této otázce soud porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
57. Žalobce v další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
58. Zákon o odpovědnosti za přestupky stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákona o Sbírce zákonů“), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost

pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovení v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

59. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon č. 251/2016 i zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
60. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.
61. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval tím, zda byly naplněny podmínky pro mimořádné snížení trestu pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, přestože je povinen přihlížet k jejich naplnění ex offio.
62. V souvislosti s aplikací § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45. „(...) zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“ V citovaném úryvku z judikátu Nejvyššího správního soudu je jednoznačně řečeno, že, ačkoli musí správní orgány z moci úřední zvažovat aplikaci mimořádného snížení pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, nejsou již povinny v odůvodnění

rozhodnutí poznamenávat, z jakého důvodu nepřistoupily k aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty.

63. Ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
64. Předmětné ustanovení umožňuje mimořádně snížit výši pokuty pod dolní hranici stanovenou zákonem, jestliže by nejnižší možná výše pokuty stanovená zákonem byla i přesto v konkrétním případě nepřiměřeně přísná a zároveň musí být splněny podmínky pro využití jiných institutů.
65. K tvrzení žalobce, že samotná délka vedení řízení nasvědčuje tomu, že by aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky byla případná, se však zdejší soud nepřiklonil. Skutečnost, že žalobce spáchal přestupek provozovatele vozidla pouze na principu objektivní odpovědnosti, aniž by mohl jednání či pohnutky řidiče ovlivnit, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvody ke snížení pokuty pod zákonem stanovenou hranici, ale za standardní skutkové okolnosti, které jsou zákonem o provozu na pozemních komunikacích jako přestupek provozovatele vozidla postihovány. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů stanovených v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
66. Krajský soud odkazuje na vypořádání se Krajského soudu v Brně s námitkou neaplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 73 A 1/2018-32: „*V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplňují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho beneficie zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli.*“
67. Co se týče námitky absence vymezení místa spáchání protiprávního jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí, poukazuje krajský soud na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73, v němž Nejvyšší správní soud uvedl v první „právní větě“, že „*výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“
68. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je patrný popis uvedením místa, dne a času a způsobu spáchání (neoprávněné zastavení, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).

69. Zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: „Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“
70. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je konkretizováno, o jaké nedovolené zastavení se jedná, tj. že šlo o zastavení vozidla. Nemohou tedy vyvstat pochybnosti o tom, která všechna ustanovení tvoří porušenou právní normu. Stejně tak dle soudu je jasně vymezeno místo, kde bylo vozidlo zastaveno – v Brně na ulici Přístavní, v blízkosti hráze umělé vodní nádrže Brněnská přehrada. Ve správním spise jsou i snímky i mapové podklady daného místa. Ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku zastavením v místě, kde to zákon nepřipouští. Podle názoru soudu je popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka není důvodná.
71. Další žalobní námitka se týkala absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání blíže neustanoveného řidiče vykazovalo. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí musí být uveden odkaz na ustanovení, které definuje skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Odkaz na příslušné ustanovení však ve výroku rozhodnutí uveden nebyl, a proto žalobce označil výrok rozhodnutí za nepřezkoumatelný, neboť nebyl schopen zjistit, pro jaké protiprávní jednání má být postižen.
72. Výrok prvostupňového rozhodnutí zní: „... jako provozovatel vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky 3B0 3536, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Přístavní, v blízkosti hráze umělé vodní nádrže Brněnská přehrada, v Brně dne 21. 6. 2014 v 14.25 hodin, čímž se dopustil správního deliktu (nyní přestupku dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného ode dne 1. 7. 2017) dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“
73. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu výslovně uvádí, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
74. Z citace výroku prvostupňového rozhodnutí je tak nepochybné, že správní orgán I. stupně přesně odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uvedl.

75. Dále žalobce namítal, že odpovědnost za spáchaný delikt zanikla. Správní orgány měly aplikovat ustanovení o prekluzi podle zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož promlčecí doba činí jeden rok. Právní skutečností, kterou došlo k přerušení promlčecí doby, bylo vydání rozhodnutí o přestupku dne 15. 2. 2016. Dne 16. 2. 2016 tak došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Nové rozhodnutí vydané dne 14. 2. 2018 bylo vydáno jeden po rok uplynutí odpovědnosti za přestupek.
76. Stěžejní otázkou je, zda na (nyní) přestupek provozovatele vozidla aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a dostat zásady použití nové, pro pachatele příznivější, právní úpravy.
77. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 4. 2018 a žalobci bylo doručeno dne 26. 4. 2018; pravomocným se tedy stalo po účinnosti nového přestupkového zákona. Jak již krajský soud shora uvedl, ke dni 1. 7. 2017 nabyly účinnosti zákony zákona o odpovědnosti za přestupky a č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 127f zákona o silničním provozu, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil, mimo jiné, ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
78. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchaní přestupku a přerušuje se, mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová). Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
79. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních lidských právy a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčení doby, která činí 1 rok.
80. Žalobce spáchal přestupek v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezažal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a krajského soudu stanoví obecnou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítala doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, neboť promlčecí doba 1 rok uplynula před samotným zahájením správního řízení (řízení zahájeno dne 15. 1. 2016). Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje, ani tato námitka proto není důvodná.
81. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona.

Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017 k tomuto uvedl, že „*není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatelí tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu [...] [p]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná. Byť se v nyní posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.*“

82. Navíc zákon o odpovědnosti za přestupky v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mimo jiné, uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
83. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl (tj. 15. 1. 2016).
84. K námitce nevedení společného řízení s přestupkem řešeným pod sp. zn. ODSČ/73636/15-POP/PŘ krajský soud uvádí, že i tato je nedůvodná. Samotný způsob vedení řízení správním orgánem (tj. zda správní orgán vede o několika sbíhajících skutcích společné řízení či nikoliv) není sám o sobě způsobitelný přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud proto nemohl shledat žalobcovu námitku, jejíž podstatou bylo pouze vytknutí nevedení společného řízení prvoinstančním orgánem, důvodnou. Nad rámec nyní projednávané věci soud na okraj uvádí, že v teoretické rovině by nezákonnost rozhodnutí správního orgánu byla dána až v případě, v němž by tento při vedení více samostatných řízení nezohlednil již uložený trest za jiné sbíhající skutky žalobce (v podrobnostech viz shora citované pasáže rozsudků). Předně je třeba uvést, že stěžovatel uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti sobě musel vědět, proto soud nemohl přezkoumat, zda správní orgány při uložení sankce postupovali ve shodě s výše popsanou zásadou absorpce trestů či nikoliv, neboť správní soud není další instancí v rámci správního řízení, proto není povinen, ale ani oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek. Správní soudnictví je naopak ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body

formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení.

85. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby žalobce neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.), což plně platí i pro tuto věc. Příležitost namítat takovou vadu v odvolacím řízení však žalobce sám nevyužil, když své odvolání nedoplnil. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39), v každém případě je nutno nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující na straně jedné zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu a zamezující na straně druhé zjevným obstrukcím pachatele, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodl se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky.
86. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
87. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této

věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

88. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
89. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně